

[Glistrup]

kusere fuldstændig forkert. Der er problemer med oliefyring, med kulfyrring og med alle andre energikilder, som vi kender. Der er ikke specielle risici, der er grund til at fremhæve og fremmane vedrørende specielt atomkraftværker.

Så har der jo været en debat om – det er også nævnt af energiministeren – at man skal vide, hvad man går hen og stemmer om. Det kan vi da være helt enige i. Energiministeren kom, efter at have talt frem og tilbage om dette spørgsmål, til, at det, man skal stemme om efter regeringens mening, det er, om vi skal sige ja eller nej til indførelse af kernekraft i Danmark. Det er i og for sig særdeles parallelt med det, som fremskridtspartiet netop har foreslået.

At hr. Waldorff er utilfreds med, at vi mener, at vi kun skal tage en afgørelse, som gælder frem til 1983, kan jeg ærlig talt ikke tage særlig højtideligt. Hr. Waldorff kan ikke med rimelighed mene, at vi skal lovgive som dem, der gav kongeloven i sin tid, og sige, at denne folkeafstemning aldrig nogen sinde kan gøres om, selv om erfaringerne bliver nogle andre.

Vedrørende afstemningstemaet var hr. Alfred Hansen inde på et helt andet tema, idet han sagde, at vi skal forelægge vælgerne to samlede energiplaner, en med a-kraft og en uden a-kraft, hvor vælgerne har det opstillet virkelig præcist, og så kan de stemme enten for det ene eller for det andet. Det vil jeg skarpt advare imod, for det vil have til resultat, at vælgerne har taget stilling til en lang, lang række detaljer, hvor det er frygtelig svært bagefter at få lavet nogen som helst ændringer, når nu teknikken udvikler sig, der findes nye oliefelter eller kommer Iransituationer eller noget lignende. Kan vi ikke enes om andet, så er vi i hvert fald enige med regeringen i, at det skal være et enkelt spørgsmål, nemlig det, der vitterlig diskuteres i befolkningen: skal vi have a-kraft, eller skal vi ikke have a-kraft?

Hr. Arne Christiansen sagde, at det var meget bedre, hvis fremskridtspartiet i stedet for brugte sine kræfter til at stimulere den energipolitiske debat. Ja men det kan vi faktisk kun gøre ved at fremsætte forslag af denne art, for kun når der er fastsat en dato, som vi helt præcis kender, altså her den 18. november 1980, kan den energipolitiske debat komme i gang på et seriøst grundlag.

Ved ved jo, hvordan det foregår i øjeblikket med den debat, der er i gang i landet, og som energiministeren priste: det er kun nogle meget outrerede folk ude på hr. Waldorffs fløj, som diskuterer det. Mennesker, der har travlt med alvorlige ting, går ikke ind i den debat, før de virkelig ved, at nu er det fastlagt, nu har de sværdet over hovedet, nu skal de tage stilling på en bestemt dag. Derfor får vi ikke nogen seriøs debat om energien her i landet, hvor alle synspunkter har mulighed for at komme til orde, før vi har fået fastlagt folkeafstemningsdagen.

Ministerens tiltro til, at når man nu publicerer en eller anden redegørelse fra ministeriet, skal det nok sætte gang i debatten, tror jeg ikke et lod på. Der skræmmer forhistorien både med »Dansk Energipolitik 1976« og de forskellige opkog, vi har fået af det senere hen, ganske kraftigt i retning af, at det ikke har sat den folkelige debat i gang. Nej, fra det tidspunkt vi fik fastlagt datoen for folkeafstemningen om fællesmarkedet, fik vi gang i den seriøse, folkelige debat, hvor alle kunne komme til orde, både med den ene og med den anden synsvinkel, og det vil gentage sig her. Vi skal bygge på den erfaring, vi har fået.

Hr. J. K. Hansen fremdrog den indvending, at en afstemning som den, socialdemokratiet vil have, er den rigtige, for den er bindende, altså, som hr. J. K. Hansen sagde, noget helt andet end det, der her er foreslået. Det er rigtigt, at fremskridtspartiet for ikke at komme ind i nogle ørkesløse og meningsløse statsretlige debatter har lavet sit forslag således, at afstemningen formelt er vejledende. Men vi ved da alle sammen, som der også står i bemærkningerne, at har vi først ved en folkeafstemning fået flertal for den ene eller anden løsning, så vil der selvfølgelig også være et flertal her i salen, der vil rette sig efter, hvad befolkningen har besluttet, så derfor er det ikke noget helt andet.

Fru Annelise Gotfredsen var inde på tanker om det repræsentative demokrati. Jeg vil tilråde fru Annelise Gotfredsen at genlæse bemærkningerne, så vil hun se, at de betragtninger, hvorpå det repræsentative demokrati er opbygget for efterhånden 150–200 år siden, faktisk ikke rigtig gælder i dag. Derfor er denne argumentation ikke noget, der sagligt kan bære igennem.